

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะได้กล่าวโดยสรุปถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผล การวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือผู้บริหาร ครู-อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกองวิทยาลัยเทคนิคกรมอาชีวศึกษาในภาคปลาย ปีการศึกษา 2527 ได้มาโดยการแบ่งกลุ่มแล้วทำการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) ได้ตัวอย่างประชากรรวมทั้งสิ้นจำนวน 1,675 คน จำแนกออกเป็น ผู้บริหารจำนวน 192 คน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลจำนวน 329 คน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าจำนวน 280 คน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาจำนวน 277 คน ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์จำนวน 305 คน และบุคลากรฝ่ายอื่น ๆ จำนวน 292 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง จำนวน 6 ฉบับ คือ ฉบับที่ 1 สำหรับผู้บริหาร ฉบับที่ 2 สำหรับครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ฉบับที่ 3 สำหรับครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้า ฉบับที่ 4 สำหรับครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธา ฉบับที่ 5 สำหรับครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ และฉบับที่ 6 สำหรับบุคลากรฝ่ายอื่น ซึ่งแบ่งเป็น 4 ฉบับคือฉบับที่ 6.1

สำหรับเจ้าหน้าที่งานทะเบียนและวัดผล ฉบับที่ 6.2 สำหรับเจ้าหน้าที่งานแนะแนวและบริการจัด
หางาน ฉบับที่ 6.3 สำหรับเจ้าหน้าที่งานห้องสมุด ฉบับที่ 6.4 สำหรับเจ้าหน้าที่งานพัสดุกลาง
ฉบับที่ 1-5 แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวและสภาพทั่วไปในการใช้
หลักสูตร เป็นแบบตรวจสอบ แบบมาตราส่วนประมาณค่า แบบจัดอันดับ และแบบปลายเปิด ตอนที่
2 เกี่ยวกับความคิดเห็นในการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชา
ช่างอุตสาหกรรม เป็นแบบตรวจสอบ แบบมาตราส่วนประมาณค่า แบบจัดอันดับ และแบบปลายเปิด
ตอนที่ 3 เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า แบบสอบถามฉบับที่ 6
มี 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวและสภาพทั่วไปในการใช้หลักสูตร เป็นแบบตรวจ
สอบ แบบมาตราส่วนประมาณค่า และแบบปลายเปิด ตอนที่ 2 เกี่ยวกับกิจกรรมที่ปฏิบัติ เป็นแบบ
มาตราส่วนประมาณค่า ตอนที่ 3 เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณ
ค่า และแบบปลายเปิด

ก่อนนำแบบสอบถามไปใช้ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและชำนาญการตรวจ
สอบ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการส่งแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างประชา
กรตามวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกองวิทยาลัยเทคนิคกรมอาชีวศึกษาทั่วประเทศ โดยทางไปรษณีย์และ
เก็บรวบรวมด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้โดยการหาค่าร้อยละ ความถี่ ค่า
เฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

ก. สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศและตำแหน่งของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้บริหารส่วนมากเป็นชาย ดำรงตำแหน่ง
เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการลักษณะงานวิชาการมากที่สุด รองลงมาคือ ผู้อำนวยการ และหัวหน้าสำนัก
งานพัฒนาการศึกษา ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเป็นชาย ปฏิบัติการสอนในแผนกช่างยนต์มาก
ที่สุด รองลงมาคือช่างเชื่อมและโลหะแผ่น ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเป็นชาย ปฏิบัติการ

สอนในแผนกช่างไฟฟ้ากำลังมากที่สุด รองลงมาคือ แผนกช่างอิเล็กทรอนิกส์ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเป็นชายและปฏิบัติการสอนในแผนกช่างก่อสร้าง ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเป็นชาย ปฏิบัติการสอนในแผนกภาษามากที่สุด รองลงมาคือแผนกวิทยาศาสตร์ บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากเป็นหญิง ปฏิบัติงานพัสดุกลางมากที่สุด รองลงมาคืองานทะเบียนและวัดผล

2. อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้บริหารส่วนมากอายุระหว่าง 41-50 ปี รองลงมาคือ 31-40 ปี ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากอายุระหว่าง 29-33 ปี รองลงมาคือ 24-28 ปี ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากอายุระหว่าง 24-28 ปี รองลงมาคือ 29-33 ปี ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากอายุระหว่าง 24-28 ปี รองลงมาคือ 29-33 ปี ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญสัมพันธ์ส่วนมากอายุระหว่าง 29-33 ปี รองลงมาคือ 24-28 ปี บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากอายุระหว่าง 24-28 ปี รองลงมาคือ 29-33 ปี

3. ระยะเวลาที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้บริหารส่วนมากปฏิบัติงานในตำแหน่งระหว่าง 1-5 ปี รองลงมาคือ 6-10 ปี ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากระหว่าง 1-5 ปี รองลงมาคือ 6-10 ปี ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากระหว่าง 1-5 ปี รองลงมาคือ 6-10 ปี ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากระหว่าง 1-5 ปี รองลงมาคือ 6-10 ปี ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากระหว่าง 6-10 ปี รองลงมาคือ 1-5 ปี บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากระหว่าง 1-5 ปี รองลงมาคือ 6-10 ปี

4. วุฒิทางการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้บริหารส่วนมากมีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมาคือ ระดับปริญญาโท ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากระดับปริญญาตรี รองลงมาคือ ระดับอนุปริญญา ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากระดับปริญญาตรี รองลงมาคือระดับอนุปริญญา ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากระดับปริญญาตรี รองลงมาคือ ระดับอนุปริญญา ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากระดับปริญญาตรี รองลงมาคือ ระดับปริญญาโท บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากระดับปริญญาตรี รองลงมาคือ ระดับอนุปริญญา

5. วิชาเอกหรือสาขาวิชาของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้บริหารส่วนมากวิชาเอก/สาขาวิชาสังคมศึกษา รองลงมาคือ ช่างกลโรงงาน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากวิชาเอก/สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล รองลงมาคือ อุตสาหกรรม ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากวิชาเอก/สาขาวิชาไฟฟ้ากำลัง รองลงมาคือ อิเล็กทรอนิกส์ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากวิชาเอก/สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิตวิศวกรรมโยธา รองลงมาคือ บริหารงานก่อสร้าง ครูผู้สอน

คณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากวิชาเอก/สาขาวิชาภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ วิทยาศาสตร์ บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากวิชาเอก/สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ รองลงมาคืออุตสาหกรรมศิลป์

ข. สภาพทั่วไปในการใช้หลักสูตร

1. การเข้ารับการอบรม/ประชุม/สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตร ๆ ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มผู้บริหาร ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า ช่างโยธา และบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากเคยเข้ารับการอบรม ๆ แต่ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากไม่เคยเข้ารับการอบรม

2. แหล่งฝึกงานที่สะดวกต่อการเดินทางของนักศึกษา/ครู-อาจารย์ รองรับการฝึกงานของนักศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มต่างก็มีความ เห็นว่ามีเพียงพอบางสาขาวิชาเท่านั้นคือ ช่างยนต์ และช่างก่อสร้าง

3. การปฏิบัติงานในหน้าที่อื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากการสอนประจำในแผนกวิชา ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากได้ปฏิบัติงานในหน้าที่อื่น ๆ

4. การปฏิบัติการสอนของบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ที่นอกเหนือไปจากการงานในหน้าที่ บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากเห็นว่าได้ปฏิบัติการสอนด้วย

5. วิธีที่ผู้บริหารใช้ดำเนินการ เกี่ยวกับผลผลิตที่เกิดจากการฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษา มากที่สุดคือ ส่งให้ร้านสหกรณ์หรือร้านสหกรณ์ของวิทยาลัยขาย รองลงมาคือ เก็บไว้ใช้ในการออกร้านหรือจัดนิทรรศการของวิทยาลัย

6. การใช้เงินบำรุงการศึกษา ผู้บริหารเห็นว่าส่วนมากใช้ในการจัดซื้อครุภัณฑ์ รองลงมาคือ ใช้ในการจัดซื้ออุปกรณ์การศึกษาและวัสดุฝึก

7. ระบบการเรียนการสอนที่ลงทะเบียนเรียน เป็นรายวิชาโดยไม่แยกนักศึกษาออกเป็นรอบ เข้าและรอบบ่าย ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่ม เห็นด้วยกับระบบดังกล่าว

8. ความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและท้องถิ่นของหลักสูตร ๆ ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่าเหมาะสมบางสาขาวิชา รองลงมาคือ เหมาะสมทุกสาขาวิชา ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่าหลักสูตรของคณะวิชาช่างกลเหมาะสมบางสาขาวิชาคือ ช่างยนต์ และช่างเชื่อม ๆ รองลงมาเห็นว่าเหมาะสมทุกสาขาวิชา ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่าหลักสูตรของคณะวิชาช่างไฟฟ้าเหมาะสมทุกสาขาวิชา รองลงมาคือ เหมาะสมบางสาขาวิชา ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าหลักสูตรของคณะวิชาช่างโยธาเหมาะสม รองลงมาเห็นว่าไม่เหมาะสม ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ และบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากไม่แน่ใจว่าหลักสูตร ๆ เหมาะสม

กับสภาพปัจจุบันและท้องถิ่น รองลงมาเห็นว่าเหมาะสมทุกสาขาวิชา

9. จำนวนคาบการสอนของครู-อาจารย์ต่อสัปดาห์ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากระหว่าง 31-35 คาบ รองลงมาคือ 36-40 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากระหว่าง 36-40 คาบ รองลงมาคือ 31-35 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากระหว่าง 31-35 คาบ รองลงมาคือ 36-40 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากระหว่าง 21-25 คาบ รองลงมาคือ 26-30 คาบ บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 26-30 คาบ

10. จำนวนคาบการสอนในเวลาราชการต่อสัปดาห์ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากระหว่าง 16-20 คาบ รองลงมาคือ 21-25 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากระหว่าง 16-20 คาบ รองลงมาคือ 21-25 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากระหว่าง 16-20 คาบ รองลงมาคือ 21-25 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ

11. จำนวนคาบการสอนนอกเวลาราชการต่อสัปดาห์ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากระหว่าง 16-20 คาบ รองลงมาคือ 1-15 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากระหว่าง 16-20 คาบ รองลงมาคือ 1-15 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ

12. ระดับคาบการสอน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้า ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธา และครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ เห็นว่ามีคาบการสอนอยู่ในระดับพอดี

13. จำนวนคาบที่ควรสอน/สัปดาห์ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่าควรสอนอยู่ระหว่าง 31-35 คาบ รองลงมาคือ 36-40 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่าระหว่าง 36-40 คาบ รองลงมาคือ 31-35 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 31-35 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่าระหว่าง 26-30 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ

14. จำนวนคาบที่ควรสอนในเวลาราชการ/สัปดาห์ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่าระหว่าง 16-20 คาบ รองลงมาคือ 1-15 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่าระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าระ

หว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่าระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ

15. จำนวนคาบที่ควรสอนนอกเวลาราชการ/สัปดาห์ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่าระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่าระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่าระหว่าง 1-15 คาบ รองลงมาคือ 16-20 คาบ

16. การได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายบริการของบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติงานตามหน้าที่ใน เรื่อง งบประมาณ/ความก้าวหน้าในอาชีพและความดีความชอบ เจ้าหน้าที่งานทะเบียนและวัดผล และงานห้องสมุด เห็นว่าได้รับการสนับสนุนอยู่ในระดับน้อย เจ้าหน้าที่งานแนะแนวและบริการจัดหางาน และเจ้าหน้าที่งานพัสดุกลาง เห็นว่าได้รับการสนับสนุนในระดับมาก

ตอนที่ 2 การใช้หลักสูตร ปวช. 2524 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

การบริหารและบริการหลักสูตร

1. วิธีการที่ใช้ในการส่งเสริมให้ครูมีความรู้ความเข้าใจถึง หลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตร ผู้บริหารเห็นว่าวิธีการที่ใช้มากที่สุดคือ การประชุมเฉพาะหัวหน้าคณะวิชา/แผนกวิชา รองลงมาคือการประชุมครูทุกคณะพร้อม ๆ กัน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลเห็นว่าวิธีการที่ใช้มากที่สุดคือ การประชุมเฉพาะหัวหน้าคณะวิชา/แผนกวิชา รองลงมาคือ การจัดทำเอกสารแจกจ่าย ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าเห็นว่าวิธีการที่ใช้มากที่สุดคือ การประชุมเฉพาะหัวหน้าคณะวิชา/แผนกวิชา รองลงมาคือการจัดทำเอกสารแจกจ่าย ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาเห็นว่าวิธีการที่ใช้มากที่สุดคือ การประชุมเฉพาะหัวหน้าคณะวิชา/แผนกวิชา รองลงมาคือ การประชุมครูทุกคณะพร้อม ๆ กัน ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่าวิธีการที่ใช้มากที่สุดคือ การประชุมเฉพาะหัวหน้าคณะวิชา/แผนกวิชา รองลงมาคือ การจัดทำเอกสารแจกจ่าย

2. สิ่งที่น่าสนใจมาพิจารณาในการจัดครูเข้าสอน ผู้บริหารเห็นว่าสิ่งที่น่าสนใจมาพิจารณามากที่สุดคือ วุฒิทางการศึกษา รองลงมาคือประสบการณ์ในการทำงาน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลเห็นว่า เป็น

ความสามารถเฉพาะตัว รองลงมาคือ ประสบการณ์ในการทำงาน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าเห็นว่าเป็นความสามารถเฉพาะตัว รองลงมาคือ ประสบการณ์ในการทำงาน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาเห็นว่าเป็นความสามารถเฉพาะตัว รองลงมาคือ วุฒิทางการศึกษา ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและและสัมพันธ์เห็นว่าเป็นวุฒิทางการศึกษา รองลงมาคือ ความสามารถเฉพาะตัว

3. สิ่งที่น่ามาพิจารณามากที่สุด ในการจัดสรรเงินงบประมาณให้กับคณะวิชา/แผนกวิชาต่าง ๆ ผู้บริหารเห็นว่าเป็นโครงการใช้เงินของแต่ละคณะวิชา/แผนกวิชาต่าง ๆ รองลงมาคือ ตามแผนการสอน

4. วิธีการที่ใช้มากที่สุดในการจัดตารางสอน ผู้บริหารเห็นว่าจัดในรูปคณะกรรมการ รองลงมาคือให้แต่ละแผนกจัดทำ

5. การจัดทำแผนการสอน(บันทึกการสอน) ผู้บริหารเห็นว่ามีการทำอย่างสม่ำเสมอ

6. ระดับความเข้าใจของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับหลักการ จุดหมายและโครงสร้างของหลักสูตร ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า ช่างโยธา และคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่ามี ความเข้าใจในระดับมาก

7. ความสะดวกในการเบิกจ่ายวัสดุฝึกและอุปกรณ์อื่น ๆ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า และคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ต่างก็เห็นว่าได้รับความสะดวกในระดับมาก

8. บุคคลที่ผู้ตอบแบบสอบถามปรึกษามากที่สุด เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนการใช้เครื่องจักร เครื่องมือ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลเห็นว่าเป็นเพื่อนครูด้วยกัน รองลงมาคือ หัวหน้าแผนก ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าเห็นว่าเป็นเพื่อนครูด้วยกัน รองลงมาคือ บุคคลอื่น ๆ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาเห็นว่าเป็นหัวหน้าแผนก รองลงมาคือ เพื่อนครูด้วยกัน ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่าเป็นเพื่อนครูด้วยกัน รองลงมาคือ หัวหน้าแผนกวิชา

9. ผู้ที่ทำหน้าที่ในการตรวจแผนการสอน(บันทึกการสอน) ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่าเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการลักษณะงานวิชาการ รองลงมาคือหัวหน้าสำนักงานพัฒนาการศึกษา ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่าเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการลักษณะงานวิชาการ รองลงมาคือ หัวหน้างานหลักสูตรและการสอน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่าเป็นหัวหน้าสำนักงานพัฒนาการศึกษา รองลงมาคือ ผู้ช่วยผู้อำนวยการลักษณะงานวิชาการ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าไม่มีผู้ตรวจเลย รองลงมาคือ หัวหน้าสำนักงานพัฒนาการศึกษา ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่าไม่มีผู้ตรวจเลย รองลงมาคือ หัวหน้าสำนักงานพัฒนาการศึกษา

10. การได้รับการสนับสนุนของครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ ในเรื่องงบประมาณ/ความก้าวหน้าในวิชาชีพ/ความดีความชอบ และอื่น ๆ จากฝ่ายบริหาร ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ เห็นว่าได้รับการสนับสนุนในระดับน้อย

11. คณะกรรมการนิเทศภายในสถานศึกษา ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่ามีคณะกรรมการนิเทศภายในสถานศึกษา

ด้าน เอกสารหลักสูตร

1. วิธีที่ดีที่สุดและทางสถานศึกษาสามารถทำได้มากที่สุดในการจัดบริการ เอกสารหลักสูตร ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่าจัดไว้เป็นส่วนกลางให้ครูยืมไปใช้ในระยะเวลา รongลงมาคือให้แต่ละแผนกรับผิดชอบ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้าและช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าให้แต่ละคณะวิชารับผิดชอบ รongลงมาคือ จัดไว้เป็นส่วนกลางให้ครูยืมไปใช้ในระยะเวลา

2. การจัดทำและจัดส่งใบงาน/ใบความรู้/ตำราไปยังสถานศึกษาอื่น ๆ ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่ามีการจัดทำแต่ไม่ได้ส่ง รongลงมาเห็นว่ามีการจัดทำและได้จัดส่ง

3. การจัดทำตำรา/ใบงาน/ใบความรู้ขึ้นใช้เอง ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า และช่างโยธาต่างก็เห็นว่าได้มีการจัดทำ

4. ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตร ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า และช่างโยธาต่างก็เห็นว่าเอกสารหลักสูตรทั้งหมดอยู่ในระดับมีแต่ไม่เพียงพอ ส่วนครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่า หนังสือเรียนมีอยู่ในระดับเพียงพอ แต่เอกสารอื่น ๆ อยู่ในระดับไม่เพียงพอ

ด้านอาคารสถานที่

1. สภาพโรงฝึกงาน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มส่วนมากเห็นว่า โรงฝึกงานของทุกแผนกเป็นโรงฝึกงานเอกเทศ รongลงมาเห็นว่า เป็นโรงฝึกงานที่ใช้ร่วมกันกับแผนกอื่น ๆ

2. ห้องเรียน/ห้องปฏิบัติการและสถานที่อื่น ๆ ผู้บริหารเห็นว่าสถานที่ที่มีเพียงพอคือ ร้านสหกรณ์/สหกรณ์ สถานที่ที่ไม่มีเลยคือ โรงพลศึกษา ห้องแสดงผลผลิตของนักศึกษา และที่ทำการชมรม ส่วนสถานที่อื่น ๆ นั้นมีอยู่ในระดับไม่เพียงพอ

3. สภาพการใช้งานของโรงฝึกงานและห้องเรียน ผู้ตอบแบบสอบถามของคณะวิชาต่าง ๆ เห็นว่าโรงฝึกงานและห้องเรียนเพียงพอต่อการใช้งาน

4. จำนวนพื้นที่ที่ใช้ในการฝึกงาน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่าแบ่งพื้นที่การฝึกงานออกเป็น 1-5 ส่วน รongลงมาคือ 6-10 ส่วน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่า

แบ่งเป็น 6-10 ส่วน รองลงมาคือ 1-5 ส่วน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าแบ่งเป็น 1-5 ส่วน รองลงมาคือ 6-10 ส่วน

5. พื้นที่ที่ใช้ในการฝึกงานมากที่สุด ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่าทุกพื้นที่มีการใช้งานเท่า ๆ กัน รองลงมาคือ พื้นที่งานกลึง ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่าทุกพื้นที่มีการใช้งานเท่า ๆ กัน รองลงมาคือ พื้นที่การเดินทางภายในและภายนอกอาคาร ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่า เป็นพื้นที่งานไม้ รองลงมาคือ พื้นที่เครื่องจักรกล

6. การตั้งโรงฝึกงานถูกต้องกับทิศทางของแสง ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มต่าง ๆ ส่วนมากเห็นว่าโรงฝึกงานตั้งถูกต้องกับทิศทางของแสง

7. การระบายอากาศของโรงฝึกงาน ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มต่าง ๆ เห็นว่าการระบายอากาศของโรงฝึกงานอยู่ในระดับพอใช้ได้

8. การทำเครื่องหมายในโรงฝึกงานแสดงอย่างเด่นชัดว่าเป็น เป็น เขตอันตราย/ปลอดภัย ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล และช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าได้มีการจัดทำ แต่ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่าไม่ได้จัดทำ

9. ระบบแสงสว่างภายในโรงฝึกงาน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่ม เห็นว่าระบบแสงสว่างภายในโรงฝึกงานอยู่ในระดับดี

10. ความเพียงพอของอุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในโรงฝึกงาน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลเห็นว่าสิ่งที่ไม่มีเลยคือห้องเขียนแบบ นอกนั้นอยู่ในระดับมีแต่ไม่เพียงพอ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าเห็นว่าสิ่งที่ไม่มีเลย คือ ที่แขวนเสื้อผ้าสำหรับนักศึกษา ที่แสดงผลผลิตของนักศึกษา และห้องเขียนแบบ ส่วนอุปกรณ์อื่น ๆ มีอยู่ในระดับไม่เพียงพอ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาเห็นว่าสิ่งที่ไม่มีเลยคือที่แขวนเสื้อผ้าสำหรับนักศึกษา ส่วนสิ่งอื่นมีอยู่ในระดับไม่เพียงพอ

11. ห้องปฏิบัติการและป้ายนิเทศของคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ เห็นว่าห้องปฏิบัติการและป้ายนิเทศมี เป็น เพียงบางแผนกเท่านั้น

12. สถานที่ที่จะเอื้อต่อการใช้หลักสูตรมากที่สุดของคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่า เป็นห้องปฏิบัติการ รองลงมาคือ ห้องสมุด

13. การอำนวยความสะดวกในการใช้อาคารสถานที่และการจัดเก็บอุปกรณ์การเรียนในคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมาก เห็นว่ามีการอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับน้อย

ด้านการเรียนการสอน

1. วิธีการที่ใช้มากที่สุดในการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนครูเฉพาะสาขาวิชา ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่าใช้วิธีจ้างครูมาสอน รองลงมาคือ ให้นำครูในแผนกอื่นมาสอนแทน
2. ระบบการเรียนการสอนที่ใช้ในงาน/ใบความรู้ ผู้บริหารเห็นด้วยกับระบบดังกล่าว
3. จำนวนคาบการสอนของครู ผู้บริหารเห็นว่าครรมีคาบการสอนมากเกินไป
4. จำนวนคาบสูงสุดที่ครูควรสอน ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่าจำนวนคาบสูงสุดที่ครูสอนควรอยู่ระหว่าง 26-30 คาบ รองลงมาคือ ระหว่าง 36-40 คาบ
5. จำนวนคาบการสอนอย่างน้อยที่สุด ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่าครูควรมีคาบการสอนอย่างน้อยที่สุดอยู่ระหว่าง 11-15 คาบ รองลงมาคือ ระหว่าง 16-20 คาบ
6. วิธีการที่ใช้มากที่สุดในการสอนภาคทฤษฎี ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่า เป็นแบบบรรยาย รองลงมาคือ ให้นำห้องจำ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่า เป็นแบบบรรยาย รองลงมาคือ แบบอื่น ๆ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่า เป็นแบบบรรยาย รองลงมาคือ แบบแบ่งกลุ่มค้นคว้า ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่า เป็นแบบบรรยาย รองลงมาคือ การฝึกทักษะ
7. การทำแผนการสอน(บันทึกการสอน) ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มของแต่ละคณะวิชา เห็นว่ามีการทำเป็นบางครั้ง
8. การเชิญวิทยากรมาบรรยายพิเศษ ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มของแต่ละคณะวิชาส่วนมากเห็นว่าไม่เคยเชิญวิทยากรมาบรรยายพิเศษเลย
9. ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มของแต่ละคณะวิชา เห็นว่ามีความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอนในระดับมาก
10. การรู้จักนักศึกษาที่สอน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า และช่างโยธาส่วนมาก เห็นว่ารู้จักนักศึกษาที่สอนหมดทุกคน รองลงมาเห็นว่ารู้จักประมาณ 3/4 แต่ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญ และสัมพันธ์ส่วนมาก เห็นว่ารู้จักนักศึกษาประมาณ 3/4 รองลงมาเห็นว่ารู้จักหมดทุกคน
11. การทำประวัตินักศึกษาที่สอน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มของแต่ละคณะวิชาส่วนมาก เห็นว่าไม่ได้ทำ
12. ความสนใจของนักศึกษาในรายวิชาของคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ เห็นว่านักศึกษามีความสนใจในระดับมาก

ด้านสื่อการสอน

1. แผนกช่างที่มีอุปกรณ์การศึกษามากที่สุด ผู้บริหารส่วนมากไม่แสดงความคิดเห็น รองลงมาเห็นว่าเป็นแผนกวิชาช่างยนต์
2. แผนกวิชาที่สามารถผลิตอุปกรณ์การศึกษาขึ้นใช้เองได้มากที่สุด ผู้บริหารส่วนมากไม่แสดงความคิดเห็น รองลงมาเห็นว่าเป็นแผนกช่างไฟฟ้ากำลัง
3. แผนกวิชาที่มีอุปกรณ์การศึกษามากที่สุดในคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่าเป็นวิทยาศาสตร์ รองลงมาไม่แสดงความคิดเห็น ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่าเป็นวิทยาศาสตร์ รองลงมาคือ พลานามัย
4. แผนกวิชาที่ใช้อุปกรณ์การศึกษามากที่สุด และอย่างสม่ำเสมอในคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่าเป็นวิทยาศาสตร์ รองลงมาไม่แสดงความคิดเห็น
5. แผนกวิชาที่สามารถผลิตอุปกรณ์การศึกษาขึ้นใช้เองได้มากที่สุดในคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่าเป็นวิทยาศาสตร์ รองลงมาไม่แสดงความคิดเห็น
6. ความทันสมัยของอุปกรณ์การศึกษาที่มีอยู่ในสถานศึกษาปัจจุบัน ผู้บริหาร ครูผู้สอน คณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า และช่างโยธาเห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง แต่ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่ามีคามทันสมัยในระดับน้อย
7. สภาพการปฏิบัติงานได้ดีของเครื่องจักร/เครื่องมือ และอุปกรณ์ส่วนใหญ่ ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มต่างก็เห็นว่าสภาพการปฏิบัติงานได้ดีของเครื่องจักร/เครื่องมือ และอุปกรณ์ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง
8. สัดส่วนของเครื่องจักร เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกงาน กับจำนวนนักศึกษา ผู้บริหารเห็นว่ามีคามเหมาะสมเพียงบางสาขาวิชา ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้าและช่างโยธาต่างก็เห็นว่าไม่เหมาะสมเลย
9. ความเหมาะสมของอุปกรณ์และ เครื่องมือมาตรฐานที่กรม ฯ กำหนด ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มต่างก็มีความ เห็นว่าเหมาะสม เพียงบางสาขาวิชา
10. การกำหนดให้นักศึกษาซื้อ เครื่องมือประจำตัว ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า และช่างโยธาส่วนมาก เห็นว่าได้กำหนดให้นักศึกษาซื้อ
11. ความเพียงพอของอุปกรณ์ประเภทประจำโรงฝึกงาน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า และช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าไม่เพียงพอ

12. ความเพียงพอของอุปกรณ์เฉพาะสาขาวิชา ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้าและช่างโยธาส่วนมาก เห็นว่ามีไม่เพียงพอ
13. เครื่องป้องกันเสียงที่ดังเกินไป ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล และช่างไฟฟ้า เห็นว่ามีแต่ไม่เพียงพอ ส่วนครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธา เห็นว่าไม่มีเลย
14. หน้ากากป้องกันฝุ่น/สารพิษ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล และช่างไฟฟ้า เห็นว่ามีแต่ไม่เพียงพอ ส่วนครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธา เห็นว่าไม่มีเลย
15. การติดตั้งอุปกรณ์นิรภัยประจำเครื่องเจียรนัย ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมาก เห็นว่าได้มีการติดตั้ง แต่ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมาก เห็นว่าไม่ได้มีการติดตั้ง
16. การติดตั้งอุปกรณ์นิรภัยสำหรับเครื่องเลื่อยต่าง ๆ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมาก เห็นว่าไม่ได้มีการติดตั้งเลย
17. การติดตั้งเครื่องป้องกันไฟฟ้ารั่ว/ลัดวงจรกับเครื่องมือและอุปกรณ์ทุกชนิด ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า และช่างโยธา เห็นว่ามีการติดตั้งกับเครื่องมือบางชนิด
18. อุปกรณ์การศึกษาที่มีแต่ไม่เพียงพอ หรือไม่มีเลย และทางคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ ต้องการเป็นอย่างมากที่สุด ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมาก เห็นว่าเป็น เครื่องเล่นวิดีโอ รองลงมา เห็นว่าเป็น เครื่องฉายภาพนิ่ง

ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร

1. สิ่งที่น่าสนใจมาพิจารณาในการคัดเลือกครู เป็นที่ปรึกษากิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้บริหารเห็นว่าสิ่งที่น่าสนใจมาพิจารณาเป็นอันดับแรกคือความสามารถเฉพาะตัว รองลงมาคือประสบการณ์การทำงาน ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ เห็นว่าสิ่งที่น่าสนใจมาพิจารณาเป็นอันดับแรกคือวุฒิทางการศึกษา รองลงมาคือตามความสมัครใจ
2. การให้ความร่วมมือของครูในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่ม เห็นว่าครูให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับปานกลาง
3. ความสนใจและการให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มต่างก็เห็นว่านักศึกษาให้ความร่วมมือและสนใจในระดับปานกลาง
4. สิ่งที่มีง่าเน้นมากที่สุดในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้บริหารส่วนมาก เห็นว่าเป็น อาสาพัฒนา/บำเพ็ญประโยชน์ รองลงมาคือวิชาชีพ/วิชาการ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมาก เห็นว่าเป็น อาสาพัฒนา/บำเพ็ญประโยชน์ รองลงมาคือ วิชาชีพ/วิชาการ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้า

ส่วนมากเห็นว่าเป็นวิชาชีพ/วิชาการ รองลงมาคืออาสาพัฒนา/บำเพ็ญประโยชน์ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าเป็นอาสาพัฒนา/บำเพ็ญประโยชน์ รองลงมาคือวิชาชีพ/วิชาการ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่าเป็นกีฬาและนันทนาการ รองลงมาคือศาสนาและวัฒนธรรมไทย

5. กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่นักศึกษาให้ความสนใจมากที่สุด ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่าเป็นกีฬาและนันทนาการ รองลงมาคือวิชาชีพ/วิชาการ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่าเป็นวิชาชีพ/วิชาการ รองลงมาคืออาสาพัฒนา/บำเพ็ญประโยชน์ ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่าเป็นกีฬาและนันทนาการ รองลงมาคืออ่ำรำรักษาดินแดน/ลูกเสือและ เนตรนารี

ด้านการวัดและประเมินผล

1. ความเหมาะสมของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร ฯ ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มต่างก็มีความเห็นอยู่ในระดับเหมาะสม

2. คลังข้อสอบในสถานศึกษา ผู้บริหารและครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่าจะไม่มีคลังข้อสอบในสถานศึกษา

3. การจัดทำข้อสอบมาตรฐานในสถานศึกษา ผู้บริหารเห็นว่าจัดทำเป็นเพียงบางรายวิชา ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลไฟฟ้า ช่างโยธา และคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่าไม่ได้จัดทำ

4. สาขาวิชาที่นักศึกษาออกก่อนสำเร็จการศึกษามากที่สุด ผู้บริหารส่วนมากเห็นว่าเป็นช่างเชื่อมและโลหะแผ่น รองลงมาคือช่างกลโรงงาน

5. รายวิชาที่นักศึกษาสอบไม่ผ่านมากที่สุด ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่าเป็นคณิตศาสตร์ รองลงมาคือวิทยาศาสตร์ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่าเป็นคณิตศาสตร์ รองลงมาคือภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าเป็นคณิตศาสตร์ รองลงมาคือภาษาอังกฤษ

6. รายวิชาที่นักศึกษาสอบไม่ผ่านมากที่สุดในการวัดและประเมินผลครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากเห็นว่าเป็นคณิตศาสตร์ รองลงมาคือภาษาอังกฤษ

7. วิธีการที่ใช้มากที่สุดในการวัดและประเมินผลการเรียนรายวิชาภาคทฤษฎี ครูผู้สอนทุกคณะวิชาส่วนมากเห็นว่าใช้แบบทดสอบ/ข้อสอบ รองลงมาคือตรวจงานที่มีมอบหมายให้ทำ

8. วิธีการที่ใช้มากที่สุดในการวัดและประเมินผลการเรียนรายวิชาภาคปฏิบัติ ครูผู้สอน

คณะวิชาช่างกลส่วนมากเห็นว่าตรวจผลงาน ร่องลงมากคือสั่ง เกตขณะที่กำลังปฏิบัติงาน ครูผู้สอน
คณะวิชาช่างไฟฟ้าส่วนมากเห็นว่าใช้การสั่ง เกตขณะที่กำลังปฏิบัติงาน ร่องลงมากคือการตรวจผล
งาน ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาส่วนมากเห็นว่าใช้วิธีตรวจผลงาน ร่องลงมากคือสั่ง เกตขณะที่กำลัง
ปฏิบัติงาน

กิจกรรมที่ปฏิบัติของบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ

เจ้าหน้าที่งานทะเบียนและวัดผล

1. กิจกรรมที่ปฏิบัติในระดับมากได้แก่ การจัดให้นักศึกษาได้ลงทะเบียนอย่างเรียบร้อย และเหมาะสม การจัดลงทะเบียนลด เพิ่ม ถอน สอบแก้ตัวและเรียนใหม่ การจัดระเบียบในการ จัดเก็บ เอกสารหลักฐาน เกี่ยวกับการลงทะเบียนและประเมินผลการเรียน การจัดทำปฏิทินดำเนินงานและดำเนินการตามที่กำหนดไว้ การจัดระบบการวัดและประเมินผลให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การจัดและบริการเกี่ยวกับการวัดผล การประสานงานกับบุคลากรฝ่ายอื่น ๆ การแจ้งผลการ เรียนให้ผู้ปกครองทราบ และการประกาศผลการเรียนให้นักศึกษาทราบอย่างรวดเร็วและถูกต้อง
2. กิจกรรมที่ปฏิบัติในระดับน้อยได้แก่ การส่งเสริมให้ครูมีความเข้าใจเกี่ยวกับการวัด และประเมินผล การรวบรวมข้อมูลเชิงสถิติเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล การรวบรวมข้อสอบที่ดี การทดลอง/วิเคราะห์ และวิจัยเชิงปฏิบัติ เพื่อแก้ไขปัญหาของสถานศึกษา
3. กิจกรรมที่ปฏิบัติในระดับน้อยมากได้แก่ การออกและวิเคราะห์ข้อสอบ

เจ้าหน้าที่งานแนะแนวและบริการจัดหางาน

1. กิจกรรมที่ปฏิบัติในระดับมากได้แก่ การจัดให้มีอาจารย์ที่ปรึกษารับผิดชอบนักศึกษา เป็นกลุ่ม ๆ การจัดบริการสนเทศ การจัดบริการให้คำปรึกษา การประสานงานกับอาจารย์ที่ปรึกษา และฝ่ายอื่น ๆ การรวบรวมรายชื่อแหล่งงานอย่างเป็นระบบ การติดต่อประสานงานกับแหล่ง งานต่าง ๆ การติดตามผลนักศึกษาที่สำเร็จแล้ว การจัดส่งนักศึกษาออกฝึกงาน และการจัดทำปฏิ-
ทินปฏิบัติงานและดำเนินงานตามที่กำหนดไว้
2. กิจกรรมที่ปฏิบัติในระดับน้อยได้แก่ การจัดให้มีกิจกรรมโฮมรูม การสำรวจนักศึกษา เป็นรายบุคคล การจัดหางานทั้งในและนอกเวลาเรียน การรวบรวมข้อมูลเชิงสถิติอย่างเป็นระบบ การให้ข้อมูลด้านต่าง ๆ แก่หน่วยงานของรัฐและเอกชน

เจ้าหน้าที่งานห้องสมุด

1. กิจกรรมที่ปฏิบัติในระดับมากได้แก่ การจัดหาและคัดเลือกหนังสือทั่วไป การจัดหาและคัดเลือกหนังสือเฉพาะสาขาวิชา การจัดทำบัตรรายการ การจัดทำบัญชีหนังสือ การจัดทำบัญชีครุภัณฑ์และอุปกรณ์ การจัดทำเลขหมู่หนังสือ การซ่อมแซมหนังสือ การรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด การประสานงานกับฝ่ายต่าง ๆ การควบคุมดูแลการใช้บริการห้องสมุด และการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้บริการ

2. กิจกรรมที่ปฏิบัติในระดับน้อยได้แก่ การจัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ห้องสมุด และการจัดป้ายนิเทศของห้องสมุด

เจ้าหน้าที่งานพัสดุกลาง

1. กิจกรรมที่ปฏิบัติในระดับมากได้แก่ การทำบัญชีคลุμπพัสดุ การกำหนดหมายเลขพัสดุ การจัดเก็บพัสดุ การเบิกจ่ายพัสดุตามใบงาน การจัดหาวัสดุในท้องถิ่น การประสานงานกับฝ่ายต่าง ๆ การตรวจสอบพัสดุประจำปี การปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการพัสดุอย่างเคร่งครัด และการอำนวยความสะดวกในการเบิกจ่ายพัสดุ

2. กิจกรรมที่ปฏิบัติในระดับน้อยได้แก่ การส่งเสริมให้บุคลากรต่าง ๆ มีความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบว่าด้วยการพัสดุ การจัดทำบัญชีคลุμπงานผลผลิต การติดตามและควบคุมการใช้พัสดุในแผนกต่าง ๆ การจัดทำรายการราคามาตรฐานของพัสดุ และการรวบรวมข้อมูลด้านต่าง ๆ

ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ

ด้านบริหารและบริการหลักสูตร

1. ผู้บริหารเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากได้แก่ การส่งเสริมให้ครูมีความเข้าใจถึงหลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตร การจัดตารางสอน การตรวจแผนการสอน (บันทึกการสอน) และการนิเทศการศึกษา สิ่งที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับน้อยได้แก่ การส่งครูเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร

2. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้าและช่างโยธาเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตร ส่วนสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับน้อยคือ การทำแผนการสอน

3. ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความ

เข้าใจเกี่ยวกับหลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตร และการทำแผนการสอน ส่วนสิ่งที่
เป็นปัญหาในระดับน้อยได้แก่ การจัดตารางสอน และการสนับสนุนจากฝ่ายบริหาร :

ด้านเอกสารหลักสูตร

1. ผู้บริหาร ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลและช่างไฟฟ้าเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมาก
ได้แก่ ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตร และการผลิตตำรา/ใบงาน/ใบความรู้
2. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากคือ การผลิตตำรา/
ใบงาน/ใบความรู้ ส่วนสิ่งที่ปัญหาในระดับน้อยคือ ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตร

ด้านอาคารสถานที่

1. ผู้บริหารเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความเพียงพอของห้องเรียนภาค
ทฤษฎี/วิชาสามัญและสัมพันธ์ ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ห้องปฏิบัติการภาษา และความคับแคบ
ของสถานศึกษา
2. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้าและช่างโยธาเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมาก
ได้แก่ ความเพียงพอของโรงฝึกงาน ห้องเรียนภาคทฤษฎี ห้องเขียนแบบ และการอำนวยความสะดวก
ในการใช้อาคารสถานที่
3. ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความ
เพียงพอของห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ วัสดุที่ประจำห้องเรียน และการอำนวยความสะดวกใน
การใช้อาคารสถานที่

ด้านการเรียนการสอน

1. ผู้บริหารเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ การขาดแคลนครูช่างเฉพาะสาขา
วิชาโดยเฉพาะไฟฟ้ากำลัง และอิเล็กทรอนิกส์ การใช้เทคนิคและวิธีการสอนต่าง ๆ ของครู และ
การตั้งใจสอนของครู ส่วนสิ่งที่ปัญหาในระดับน้อยคือ การใช้อุปกรณ์การสอนของครู
2. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความสนใจและ
ความกระตือรือร้นของนักศึกษา ความรับผิดชอบและความเป็นระเบียบของนักศึกษา ส่วนสิ่งที่
เป็นปัญหาในระดับน้อยคือ การขาดแคลนครูช่างเฉพาะสาขาวิชา และการใช้อุปกรณ์การสอนของครู
3. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ การขาดแคลน
ครูช่างเฉพาะสาขาวิชาคือ ไฟฟ้ากำลัง และอิเล็กทรอนิกส์ ความสนใจและความกระตือรือร้นของ
นักศึกษา ความรับผิดชอบและความเป็นระเบียบของนักศึกษา ส่วนสิ่งที่ปัญหาในระดับน้อยคือ

ความสามารถในการใช้อุปกรณ์การสอนของครู

4. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ การขาดแคลน ครูช่างเฉพาะสาขาวิชา ความสามารถในการใช้อุปกรณ์การสอนของครู ความสนใจและความกระตือรือร้นในการเรียนของนักศึกษา ความรับผิดชอบและความเป็นระเบียบของนักศึกษา

5. ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความรับผิดชอบและความเป็นระเบียบของนักศึกษา และการใช้เทคนิคและวิธีสอนแบบต่าง ๆ ส่วนสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับน้อยน้อยคือ ความสามารถในการใช้อุปกรณ์การสอนของครู ความสนใจและความกระตือรือร้นของนักศึกษา

ด้านสื่อการสอน

1. ผู้บริหารเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ วัสดุส่วนระหว่างจำนวนนักศึกษากับสื่อการสอน ความทันสมัยของสื่อ ๆ การผลิตสื่อ ๆ และความสะดวกในการใช้สื่อการสอน

2. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า และช่างโยธาเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ วัสดุส่วนระหว่างจำนวนนักศึกษากับสื่อการสอน การเก็บรักษาสื่อ ๆ การผลิตสื่อ ๆ และความสะดวกในการเบิกจ่ายวัสดุฝึกและอุปกรณ์ต่าง ๆ

3. ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความทันสมัยของสื่อการสอน การเก็บรักษาสื่อ ๆ การผลิตสื่อ ๆ และความสะดวกในการเบิกจ่ายสื่อ ๆ ส่วนสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับน้อยคือ วัสดุส่วนระหว่างจำนวนนักศึกษากับสื่อการสอน

ด้านกิจกรรม เสริมหลักสูตร

1. ผู้บริหารเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความร่วมมือของครูในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร งบประมาณในการจัด เวลาในการจัด และสถานที่ในการจัด

2. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า และคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากคือ งบประมาณในการจัด ส่วนสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับน้อยได้แก่ความร่วมมือของคณะครูด้วยกัน เวลาในการจัด และสถานที่ในการจัด ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความร่วมมือของคณะครูด้วยกัน งบประมาณ และสถานที่ในการจัด

ด้านการวัดและประเมินผล

1. ผู้บริหาร เห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความเข้าใจของครูเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร ๆ ความรู้และทักษะ

ะในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลของครู และการพัฒนาความเป็นนักศึกษา ส่วนสิ่งที่
เป็นปัญหาในระดับน้อยคือ การสอบไม่ผ่านในรายวิชาต่าง ๆ ของนักศึกษา

2. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกลเห็นว่าสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับมากคือ วิธีการที่ใช้ในการวัด
และประเมินผลของครู ส่วนสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับน้อยได้แก่ ความเข้าใจของครูเกี่ยวกับระเบียบ
กระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการวัดและประเมินผล ความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือวัดและ
ประเมินผล การสอบไม่ผ่านในรายวิชาต่าง ๆ และการสอบแก้ตัวของนักศึกษา

3. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างไฟฟ้าเห็นว่า สิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความเข้าใจ
ของครูเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการวัดและประเมินผล ความรู้และทักษะใน
ในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผล การสอบไม่ผ่านในรายวิชาต่าง ๆ วิธีการที่ใช้ในการวัด
และประเมินผล และการดำเนินการสอบแก้ตัวของนักศึกษา

4. ครูผู้สอนคณะวิชาช่างโยธาเห็นว่าสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความรู้และทักษะ
ในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผล วิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมินผล และการดำเนินการ
การสอบแก้ตัวของนักศึกษา ส่วนสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับน้อยคือ ความเข้าใจของครูเกี่ยวกับระ-
เบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการวัดและประเมินผล การเรียนตามหลักสูตร ฯ

5. ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์เห็นว่าสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ความ เข้า
ใจของครูเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการวัดและประเมินผล วิธีการที่ใช้ในการ
วัดและประเมินผล และการดำเนินการสอบแก้ตัวของนักศึกษา ส่วนสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับน้อยคือ
ความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผล และการสอบไม่ผ่านในรายวิชาต่าง ๆ

ปัญหาและอุปสรรคของบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ

1. เจ้าหน้าที่งานทะเบียนและวัดผลเห็นว่า สิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับมากคือ จำนวนบุค-
คลากรที่ปฏิบัติงาน และการส่งระดับคะแนนของครูผู้สอน ส่วนสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับน้อยได้แก่
ความเพียงพอของวัสดุ ความเพียงพอของอุปกรณ์และครุภัณฑ์ การประสานงานกับฝ่ายต่าง ๆ การ
ปฏิบัติตามระเบียบและวิธีการประเมินผล ความชัดเจนของระเบียบวิธีการประเมินผล การประ
ภาศผลการเรียน และการแจ้งผลการเรียนให้นักศึกษาทราบ

2. เจ้าหน้าที่งานแนะแนวและบริการจัดหางานเห็นว่า สิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับมากได้
แก่ ตลาดแรงงานในท้องถิ่น ความเพียงพอของแหล่งฝึกงาน การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตลาด

แรงงาน และการติดตามผลนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ส่วนสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับน้อยได้แก่ การรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากบุคลากรในสถานศึกษา การศึกษารายวิชาในหลักสูตร การให้คำแนะนำในการเรียน บุคลากรที่ทำหน้าที่แนะแนว การจัดเวลาเพื่อให้บริการแนะแนว การจัดสถานที่ เฉพาะการแนะแนว ความร่วมมือของคณะครูและบุคลากรอื่น ๆ ความร่วมมือของผู้ปกครอง จำนวนนักศึกษาที่ใช้บริการ ความร่วมมือของแหล่งฝึกงาน และอาจารย์นิเทศการฝึกงาน

3. เจ้าหน้าที่งานห้องสมุดเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ การจัดหาหนังสือเรียนตามหลักสูตร ๆ จำนวนบุคลากรที่ทำงานในห้องสมุด ขนาดของห้องสมุดกับจำนวนผู้ใช้บริการงบประมาณที่ได้รับ การเก็บรักษาและซ่อมแซมหนังสือ การสูญหายของหนังสือ การทำลายหนังสือของผู้ใช้บริการ และการใช้บริการของนักศึกษา ส่วนสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับน้อยได้แก่ การจัดหาหนังสืออ่านเพิ่มเติม วัสดุครุภัณฑ์ที่จำเป็น การส่งเสริมจากฝ่ายบริหาร และการประสานงานกับบุคลากรอื่น ๆ

4. เจ้าหน้าที่งานพัสดุกลางเห็นว่าสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ การส่งเสริมให้ครูมีความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบว่าด้วยการพัสดุ การให้หมายเลขพัสดุ การจัดหา/จัดซื้อพัสดุ การเบิกจ่ายพัสดุ การติดตามและควบคุมการใช้พัสดุในแผนกต่าง ๆ การตรวจสอบพัสดุประจำปี และการตรวจรับพัสดุ ส่วนสิ่งที่ เป็นปัญหาในระดับน้อยได้แก่ จำนวนบุคลากรที่ปฏิบัติงาน ความเพียงพอของสถานที่เก็บพัสดุ ความเพียงพอของครุภัณฑ์/อุปกรณ์ประจำงานพัสดุกลาง ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

สภาพทั่วไปในการใช้หลักสูตร

1. ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มผู้บริหาร ครูผู้สอนคณะวิชาช่างกล ช่างไฟฟ้า ช่างโยธาและบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ส่วนมากเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับหลักสูตร การทำใบงาน วิธีสอน และอื่น ๆ แต่ครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ส่วนมากไม่ได้เข้ารับการอบรม

2. แหล่งฝึกงานที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเห็นว่าเพียงพอต่อการฝึกงานของนักศึกษามากที่สุดคือ ช่างยนต์ รองลงมาคือ ช่างก่อสร้าง

3. ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่า ระบบการเรียนการสอนที่ลงทะเบียนเรียน เป็นรายวิชา โดยไม่แยกนักศึกษาออกเป็นรอบ เข้าและรอบบ่าย ก่อให้เกิดปัญหาด้านต่าง ๆ คือ การปกครองไม่สะดวกต่อการเดินทางไปและกลับของนักศึกษาที่อาศัยอยู่นอกตัวเมือง และมีความยุ่งยากในการจัดตารางสอน

4. สาขาวิชาที่ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่า มีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและท้องถิ่นมากที่สุดคือ ช่างยนต์ รองลงมาคือ ช่างไฟฟ้า

ด้านบริหารและบริการหลักสูตร

1. ควรจัดให้มีการอบรมเชิงปฏิบัติการในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรเพิ่มขึ้น และให้ครู - อาจารย์ ตลอดจนบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ได้เข้ารับการอบรมอย่างทั่วถึง
2. ควรจัดระบบการเรียนการสอนเป็นแบบเดิมคือ แยกนักศึกษาออกเป็นรอบเช้าและรอบบ่าย
3. การเปิดสาขาวิชาต่าง ๆ ควรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น
4. หลักเกณฑ์ในการจัดตารางสอนไม่ควร เปลี่ยนแปลงกลับไปกลับมา ทำให้เกิดความยุ่งยากและสับสนในการปฏิบัติ

ด้านเอกสารหลักสูตร

1. ควรผลิตเอกสารหลักสูตรให้เพียงพอับความต้องการ และให้ครบทุกรายวิชา รวมทั้งจัดทำรายละเอียดของรายวิชาต่าง ๆ ให้สมบูรณ์
2. ควรมีการปรับปรุงใบงานของบางรายวิชาให้ทันสมัย และเหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น ตลอดจนสอดคล้องกับ เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่มีในโรงงาน

ด้านอาคารสถานที่

1. ควรจัดให้มีห้องปฏิบัติการสำหรับรายวิชาหลักที่สำคัญ ๆ ทุกรายวิชา
2. ควรจัดสรรเงินงบประมาณประเภทที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง เพื่อขยายพื้นที่ของสถานศึกษา และต่อเติมอาคารเรียนตลอดจนโรงฝึกงาน รองรับการศึกษาด้วยของนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นทุกปี

ด้านการเรียนการสอน

1. ควรมีการพัฒนาคุณภาพของบุคลากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านวิชาชีพครู
2. ในการสอนทุกครั้งควรได้มีการสอดแทรกจริยธรรม เป็นประจำ

ด้านสื่อการสอน

1. ควรจัดหาเครื่องจักร เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ทันสมัยและสอดคล้องกับรายวิชาที่เปิดสอน และให้เพียงพอับความต้องการ
2. ควรจัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการผลิตสื่อการสอน และการใช้สื่อการสอนให้มากขึ้น

ด้านกิจกรรม เสริมหลักสูตร

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีมากเกินไป ควรตัดกิจกรรมบางอย่างที่ไม่จำเป็นออก
2. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรควรรักษาสอดคล้องกับสาขาวิชาที่นักศึกษาเรียน

ด้านการวัดและประเมินผล

1. ควรจัดให้มีการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการวัดผลให้มาก และให้ครูทุกคนได้เข้ารับการอบรมอย่างทั่วถึง
2. ควรทบทวนระเบียบการวัดผลเกี่ยวกับการสอบแก้ตัวของนักศึกษา

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยมีหัวข้อที่น่าสนใจ และนำมาอภิปรายผลดังนี้คือ

1. เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม และสภาพทั่วไปในการใช้หลักสูตร ผู้บริหารส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ดำรงตำแหน่งระหว่าง 1-5 ปี นับได้ว่าเป็นช่วงอายุที่เหมาะสม แต่ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งค่อนข้างจะน้อย วุฒิทางการศึกษาของผู้บริหารส่วนมากระดับปริญญาตรี วิชาเอก/สาขาวิชาสังคมศึกษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับตำแหน่งที่ปฏิบัติเลย ครูผู้สอนคณะวิชาต่าง ๆ ส่วนมากอายุระหว่าง 29-33 ปี ปฏิบัติการสอนเป็นเวลา 1-5 ปี นับได้ว่าอายุยังน้อย และระยะเวลาในการปฏิบัติงานค่อนข้างน้อย วุฒิทางการศึกษาส่วนมากระดับปริญญาตรี วิชาเอกหรือสาขาวิชาสอดคล้องและสัมพันธ์กับงานที่ตนเองปฏิบัติ

การเข้ารับการอบรม/ประชุม/สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มอื่น ๆ ส่วนมากได้เข้ารับการอบรม ตรงตามลักษณะงานที่ปฏิบัติ แต่กลุ่มของครูผู้สอนคณะวิชาสามัญและสัมพันธ์ได้เข้ารับการอบรมเป็นส่วนน้อย จึงเห็นได้ว่าหลักสูตร บวช. 2524 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมไม่ได้มุ่งเน้นความสำคัญของวิชาสามัญและสัมพันธ์ เท่าที่ควร

แหล่งฝึกงานมีเพียงพอเพียงบางสาขาวิชาคือ ช่างยนต์ และช่างก่อสร้าง ซึ่งการฝึกงานของนักศึกษาเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับการเรียนวิชาชีพทุกสาขาวิชา ทั้งนี้เพราะการฝึกงานจะทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง และทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพของตน ดังนั้นการเปิดสาขาวิชาต่าง ๆ ต้องคำนึงถึงแหล่งฝึกงานที่จะรองรับการฝึกงานของผู้เรียนด้วย หรือไม่ก็หาแนวทางที่จะให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกงานอย่างทั่วถึงและเต็มที่

บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ นอกเหนือจากงานที่ปฏิบัติในงานต่าง ๆ แล้วยังปฏิบัติหน้าที่การ

การสอนอีกด้วยทั้งในเวลาและนอกเวลาราชการ บุคลากรเหล่านี้ปฏิบัติหน้าที่ในการส่งเสริมและสนับสนุนให้การใช้หลักสูตรดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ และบรรลุตามจุดมุ่งหมาย จึงควรทำหน้าที่ฝ่ายส่งเสริมของตนอย่างเต็มที่และเต็มความสามารถ การสอนเป็นงานที่หนักอยู่แล้ว หากทำหน้าที่ทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกันก็จะทำงานได้ไม่เต็มที่

ความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและท้องถิ่นของหลักสูตร ฯ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมาก เห็นว่าเหมาะสมเพียงบางสาขาวิชาคือ ช่างยนต์ และช่างไฟฟ้า ดังนั้นการเปิดสาขาวิชาช่างเพิ่มขึ้น หรือการขยายจำนวนนักศึกษาในวิทยาลัยเทคนิคต่าง ๆ ควรพิจารณาช่างทั้งสองเป็นอันดับแรก จำนวนคาบการสอนของครูส่วนมากระหว่าง 31-35 คาบ นับว่าเป็นการสอนมากเกิน ไป ครูควรมีเวลาในการเตรียมการสอน การตรวจงานให้มาก เพราะการสอนวิชาชีพมุ่งเน้น การปฏิบัติงานเป็นสิ่งสำคัญ ย่อมมีผลผลิตที่เกิดจากการฝึกปฏิบัติมากมาย ครูควรมีเวลาสำหรับตรวจผลงานเหล่านั้นบ้าง

2. การใช้หลักสูตร ปวช. 2524 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

2.1 ด้านการบริหารและบริการหลักสูตร วิธีการที่ใช้มากที่สุดในการสอนส่งเสริมให้ครู มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ฯ คือการประชุมเฉพาะหัวหน้าคณะวิชา และหัวหน้าแผนกวิชา นับได้ว่าเป็นวิธีการที่ไม่เหมาะสมนัก เพราะในระดับของการนำหลักสูตรไปใช้แล้ว ตัวจักรที่สำคัญคือครูผู้สอน เพราะเป็นผู้ใช้ หากครูผู้สอนไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้และลึกซึ้งถึง หลักการ จุดหมาย และ โครงสร้างของหลักสูตรแล้ว การใช้หลักสูตรก็จะบรรลุตามจุดมุ่งหมายได้ยาก

2.2 ด้านเอกสารหลักสูตร สถานศึกษาต่าง ๆ ส่วนมากได้มีการจัดทำตำรา ใบงาน และใบความรู้ขึ้นใช้ แต่ไม่ได้ส่งไปตามสถานศึกษาอื่น ๆ การจัดทำสิ่งเหล่านี้เป็นงานที่ละเอียดอ่อน สถานศึกษาต่าง ๆ ควรได้ร่วมมือกันจัดทำ เป็นรายวิชาไป เอกสารหลักสูตรส่วนมากมีไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นจุดบกพร่อง อย่างมากที่ไม่ได้เตรียมสิ่งเหล่านี้ให้พร้อมก่อนที่จะนำหลักสูตรไปใช้ เพราะ ถ้ามาก เอกสารหลักสูตรไม่เพียงพอย่อมก่อให้เกิดปัญหาในการใช้หลักสูตร

2.3 ด้านอาคารสถานที่ โรงฝึกงานส่วนมากเป็นโรงฝึกงานเอกเทศของแต่ละ แผนก และได้แบ่งพื้นที่การฝึกงานออกเป็นส่วน ๆ ตามลักษณะงาน สถานที่ ส่วนมากคับแคบ ห้องเขียนแบบส่วนมากจะมีเฉพาะช่างก่อสร้างเท่านั้น ส่วน

ข้างอื่น ๆ ไม่มีเลย วิชาเขียนแบบจำเป็นสำหรับช่างอุตสาหกรรมมาก และ
รายวิชานี้เป็นวิชาบังคับต้องเรียนทุกสาขาวิชา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัด
ให้มีห้องเขียนแบบให้เพียงพอ ส่วนห้องปฏิบัติการนั้นส่วนมากมีเฉพาะแผนก
วิทยาศาสตร์ ห้องปฏิบัติการภาษานั้นมีน้อย ซึ่งการเรียนภาษาต่างประเทศ
นั้นห้องปฏิบัติการภาษามีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อที่จะให้ผู้เรียนได้มีโอกาส
ฝึกพูด หรือฝึกทักษะทางด้านอื่น ๆ

- 2.4 ด้านการเรียนการสอน วิธีการที่ใช้มากที่สุดในการสอนภาคทฤษฎีของครูผู้สอน
ในคณะวิชาต่าง ๆ คือการบรรยาย การสอนวิชาทฤษฎีเน้นที่จะให้นักศึกษาได้
รับประสบการณ์ตรงมากที่สุด ถึงแม้จะเป็นการสอนภาคทฤษฎีก็ตามน่าจะใช้วิธี
การอื่นด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงมากที่สุด หรืออย่างน้อยก็
ควรจะเป็นการสาธิต การทดลอง หรือแบบแก้ไขปัญหา ฯลฯ
- 2.5 ด้านสื่อการสอน อุปกรณ์การศึกษาที่มีอยู่ในสถานศึกษาปัจจุบันมีความทันสมัย
อยู่ในระดับปานกลาง และสภาพการใช้งานได้ดีของอุปกรณ์ส่วนใหญ่อยู่ในระ
ดับปานกลาง ปัจจุบันนี้เทคโนโลยีมีด้านต่าง ๆ ได้มีการพัฒนาและเจริญรุดหน้า
ไปอย่างรวดเร็ว การที่จะให้ผู้เรียนสามารถออกไปประกอบอาชีพได้ และ
เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน อุปกรณ์การศึกษาที่ใช้สอนก็ควรทันสมัย และ
สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่นด้วย ส่วนอุปกรณ์ที่ชำรุดหรือใช้การไม่ได้ก็ควร
ทำการซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้ เพื่อที่จะใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่
สัดส่วนของเครื่องจักร เครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ไม่สมดุลกับจำนวนนักศึก
ษา ทำให้นักศึกษาไม่มีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติได้เต็มที่และถึง การขยายตัวด้าน
ปริมาณนักศึกษาควรสอดคล้องกับจำนวนเครื่องจักร เครื่องมือ และอุปกรณ์ที่มี
ในสถานศึกษานั้น ๆ ด้วย อุปกรณ์มาตรฐานที่กรม ฯ กำหนดมีความเหมาะสม
เพียงบางสาขาวิชาเท่านั้น อุปกรณ์ประเภทประจำโรงฝึกงานต่าง ๆ มีอยู่ใน
ระดับไม่เพียงพอ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดหาให้เพียงพอกับความต้องการ
เพราะการเรียนการสอนวิชาทฤษฎีเน้นที่การฝึกปฏิบัติมากเป็นพิเศษ อุปกรณ์
นิรภัยประเด็นชีวอนามัยหลายอย่างยังขาดแคลนอยู่ เช่น เครื่องป้องกันเสียงที่
ดังเกินไป และหน้ากากสำหรับห้องกันฝุ่นหรือสารพิษ เมื่อนักศึกษาทำงานกับ

เครื่องจักรที่มีเสียงดังเกินไป หรือทำงานที่มีฝุ่นผงมาก ๆ ตลอดจนการทำ
กับสารเคมีที่มีพิษ เช่น สี ทินเนอร์ ถ้า^{มาก}ไม่มีการป้องกันใด ๆ จะส่งผลต่อ
สุขภาพระยะยาวในโอกาสต่อไป การติดตั้งอุปกรณ์นิรภัยประจำเครื่องเลื่อย
เครื่องไจยรไนย ตลอดจนเครื่องป้องกันไฟฟ้ารั่ว หรือลัดวงจรก็ยังทำไม่ทั่วถึง
สิ่งเหล่านี้อาจก่อให้เกิดอันตรายทั้งต่อผู้ใช้ และเครื่องจักรเครื่องมือที่มีราคา
แพงได้

2.6 ด้านกิจกรรม เสริมหลักสูตร สิ่งที่น่าสนใจพิจารณาเป็นอันดับแรกในการคัดเลือก
ครูเป็นที่ปรึกษา กิจกรรม เสริมหลักสูตรคือความสามารถเฉพาะตัว ซึ่งเป็นวิธี
การที่เหมาะสมมาก เพราะการเลือกบุคคลตรงตามความสามารถที่เขา มีอยู่
แล้วย่อมทำให้สามารถดำเนินงานไปได้ด้วยดี อีกสิ่งหนึ่งที่ควรนำมาพิจารณา
ประกอบกันก็คือตามความสมัครใจ เพราะเมื่อบุคคลได้ทำงานตามความสา-
มารถและด้วยความสมัครใจย่อมก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูง ครูและนักศึกษาให้
ความสนใจและร่วมมือในการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรในระดับปานกลาง จึง
จำเป็นอย่างที่จะต้องจัดกิจกรรมที่เป็นที่สนใจทั้งของครูและนักเรียน กิจกรรม
เสริมหลักสูตรที่มุ่งเน้นมากที่สุดคือวิชาชีพ/วิชาการ แต่สิ่งที่นักศึกษาให้ความ
สนใจมากที่สุดคือนันทนาการ สิ่งนี้เองที่เป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้ให้นักศึกษาให้
ความร่วมมือในระดับดังกล่าว

2.7 ด้านการวัดและประเมินผล การจัดทำข้อสอบมาตรฐานผู้บริหารเห็นว่าได้มีการ
การจัดทำเป็นบางรายวิชา แต่ครูผู้สอนคณะวิชาต่าง ๆ เห็นว่าไม่มีการจัดทำ
เลย การวัดและประเมินผลนั้นต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ มากมาย
เพื่อที่จะทำให้ผลการวัดนั้นมีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ ข้อสอบมาตรฐาน
เป็นเครื่องมืออันหนึ่ง ที่จะทำให้ผลการวัดใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด
จึงจำเป็นอย่างยิ่ง ที่สถานศึกษาควรมีข้อสอบมาตรฐานใช้สำหรับการวัดและ
ประเมินผลการเรียน เพื่อที่จะได้นำผลการวัดนั้นมาปรับปรุงแก้ไขการเรียน
การสอนให้ดียิ่งขึ้น สาขาวิชาช่างเชื่อมและโลหะแผ่น เป็นสาขาวิชาที่นักศึกษา
ออกก่อนสำเร็จการศึกษามากที่สุด จึงน่าจะมีการค้นหาสาเหตุและหาทาง
แก้ไขปัญหาดังกล่าว เพื่อที่จะไม่ให้เกิดความสูญเปล่าทางการศึกษา รายวิชา
ที่นักศึกษาสอบไม่ผ่านมากที่สุดคือคณิตศาสตร์ วิธีการที่ใช้มากที่สุดในการวัด

และประเมินผลการเรียนภาคทฤษฎีคือการใช้ข้อทดสอบ/ข้อสอบ ส่วนวิธีการที่ใช้มากที่สุดในการประเมินผลการเรียนภาคปฏิบัติคือการตรวจผลงาน การวัดและประเมินผลที่จะให้ได้ผลออกมาใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดนั้น ต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ ประกอบกันและสอดคล้องกับลักษณะของเนื้อหาวิชานั้น ๆ

3. กิจกรรมที่ปฏิบัติของเจ้าหน้าที่งานทะเบียนและวัดผล กิจกรรมที่มีการปฏิบัติในระดับน้อยได้แก่ การส่งเสริมให้ครูมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล การรวบรวมข้อสอบที่ดี การทดลอง วิเคราะห์ และวิจัยเชิงปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาของสถานศึกษา สิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นและสำคัญมากต่องานวัดและประเมินผล เพราะหากครูผู้สอนไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินผลแล้วก็คงไม่สามารถทำการวัดและประเมินผลการเรียนของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ข้อสอบที่ดี เป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งของกระบวนการวัดผล จึงควรมีการเก็บรวบรวมไว้เพื่อทำเป็นข้อสอบมาตรฐานในโอกาสต่อไป การวิเคราะห์และวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาของสถานศึกษาก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญมาก จะนำไปสู่การค้นหาสาเหตุและแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว

4. กิจกรรมที่ปฏิบัติของเจ้าหน้าที่งานแนะแนวและบริการจัดหางาน กิจกรรมที่มีการปฏิบัติในระดับน้อยได้แก่ การจัดให้มีกิจกรรมโฮมรูม การสำรวจนักศึกษาเป็นรายบุคคล การรวบรวมข้อมูลเชิงสถิติอย่างเป็นระบบ กิจกรรมโฮมรูม เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสพบปะกับอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นประจำ การศึกษาในระดับนี้มีความแตกต่างกันมากกับการศึกษาในระดับมัธยมที่นักศึกษาเคยผ่านมา อาจารย์ที่ปรึกษากับนักศึกษามีโอกาสพบปะกันเป็นประจำเพื่อที่จะให้คำปรึกษาหารือ และให้คำแนะนำในการเรียนแก่นักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ การสำรวจนักศึกษาเป็นรายบุคคลก็เป็นกิจกรรมหลักอีกอย่างหนึ่งที่งานแนะแนวจะต้องกระทำ หากไม่มีการสำรวจนักศึกษาเพื่อหาข้อมูลแล้วก็คงให้คำปรึกษา หรือให้การแนะแนวนักศึกษาได้ไม่ดีนัก การรวบรวมข้อมูลเชิงสถิติ เป็นสิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง เพราะข้อมูลต่าง ๆ ที่รวบรวมไว้จะเป็นแนวทางให้ผู้แนะแนววางแผนการดำเนินงานได้อย่างถูกต้องและตรงตามเป้าหมาย ทำให้การแนะแนวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

5. กิจกรรมที่ปฏิบัติของเจ้าหน้าที่งานห้องสมุด กิจกรรมที่มีการปฏิบัติในระดับมากได้แก่ การจัดหาหนังสือทั่วไปและการจัดหาหนังสือเฉพาะสาขาวิชาเข้าห้องสมุด นับได้ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะหน้าที่หลักของงานห้องสมุดคือการจัดหาหนังสือ และเอกสารต่าง ๆ ให้บริการแก่ผู้ใช้ แต่

สิ่งที่ปฏิบัติในระดับน้อยคือการจัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ห้องสมุด ห้องสมุดเป็นแหล่งวิทยาการที่สำคัญมากอย่างหนึ่งสำหรับการศึกษา ค้นคว้า คว้าหาแนวทางให้นักศึกษามีความสนใจและใช้บริการห้องสมุดอย่างถูกวิธี

6. กิจกรรมที่ปฏิบัติของเจ้าหน้าที่งานพัสดุกลาง กิจกรรมที่ปฏิบัติในระดับน้อยได้แก่ การส่งเสริมให้บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ มีความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบว่าด้วยการพัสดุ การจัดทำบัญชีคณานุกรมผลผลิต การติดตามและควบคุมการใช้พัสดุในแผนกต่าง ๆ และการรวบรวมข้อมูลด้านต่าง ๆ การที่จะให้บุคคลที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามขั้นตอนต่าง ๆ ของเราได้อย่างถูกต้องนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดอันหนึ่งก็คือ จะต้องให้เขามีความเข้าใจในสิ่งนั้น ๆ เสียก่อน การส่งเสริมให้บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ มีความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบว่าด้วยการพัสดุจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดำเนินการ การจัดทำบัญชีคณานุกรมผลผลิตก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งของการควบคุมการใช้พัสดุ พัสดุอุปกรณ์การฝึกงานของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรมส่วนมากมีราคาแพง ต้องมีการควบคุมอย่างเคร่งครัดเพื่อให้ได้ผลผลิตจากการฝึกงานคุ้มค่ากับที่ลงทุนไป

7. ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ

7.1 ด้านบริหารและบริการหลักสูตร สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตร การจัดการวางแผน ในขั้นตอนของการใช้หลักสูตรในระดับโรงเรียน สิ่งที่จะต้องกระทำอันดับแรกก็คือให้ครูผู้ที่จะนำหลักสูตรไปใช้ในระดับห้องเรียนก็คือ ให้ครูผู้สอนมีความเข้าใจถึงหลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตรเสียก่อนเพื่อที่จะทำให้การนำไปใช้นั้น เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การจัดการวางแผน เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ทำให้การใช้หลักสูตรดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

7.2 ด้านเอกสารหลักสูตร การผลิตตำราและใบงานเป็นปัญหาในระดับมาก ตำราและใบงานเป็นเอกสารหลักสูตรที่สำคัญมากอันหนึ่ง ที่จะต้องจัดทำวัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนวิธีการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้การผลิตเอกสารประกอบการสอนดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

7.3 ด้านอาคารสถานที่ สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ความคับแคบของสถานศึกษา ความเพียงพอของห้องเรียนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ตลอดจนความเพียงพอของโรงฝึกงาน ปัญหาเหล่านี้มีสาเหตุมาจากการเพิ่มจำนวนนักศึกษา

ไม่สอดคล้องและสัมพันธ์กับการขยายตัวทางด้านอาคารสถานที่และครุภัณฑ์

- 7.4 ด้านการเรียนการสอน การขาดแคลนครูช่างเฉพาะสาขาวิชาเป็นปัญหาในระดับมาก โดยเฉพาะสาขาช่างไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ นักศึกษาให้ความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนน้อย ความรับผิดชอบและความเป็นระเบียบของนักศึกษาก็อยู่ในระดับน้อย
- 7.5 ด้านสื่อการสอน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มต่างก็เห็นว่าสัดส่วนระหว่างจำนวนนักศึกษา กับสื่อการสอนไม่สมดุลย์กัน ทำให้การฝึกภาคปฏิบัติทำได้ไม่ทั่วถึง
- 7.6 ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ความร่วมมือของครูและนักศึกษาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นปัญหาในระดับมาก งบประมาณ สถานที่ และเวลาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรก็เป็นปัญหาในระดับมากเช่นกัน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจึงควรให้สอดคล้องกับสาขาวิชา และความสนใจของนักศึกษา ตลอดจนงบประมาณ สถานที่ และเวลาในการจัดด้วย
- 7.7 ด้านการวัดและประเมินผล ความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลของครูเป็นปัญหาในระดับมาก สิ่งนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรีบหาทางแก้ไข เพราะการประเมินผลเป็นขั้นตอนที่สำคัญอย่างหนึ่งของ การใช้หลักสูตร หากครูผู้สอนขาดความรู้และทักษะในการสร้างเครื่องมือดังกล่าวก็จะไม่สามารถทำการวัดและประเมินผลได้ตรงตามเป้าหมาย

8. ปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่งานทะเบียนและวัดผล บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ในงานทะเบียนและวัดผลมีไม่เพียงพอ ส่วนมากเป็นครูอาจารย์ที่ปฏิบัติหน้าที่การสอนอยู่แล้ว ทำให้ไม่สามารถทำงานดังกล่าวได้อย่างเต็มที่ บุคลากรในงานนี้ควรเป็นข้าราชการพลเรือนที่บรรจุมาโดยเฉพาะ

9. ปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่งานแนะแนวและบริการจัดหางาน สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ ตลาดแรงงานในท้องถิ่น และแหล่งฝึกงาน ทำให้ไม่สามารถส่งนักศึกษาออกฝึกงานได้อย่างเต็มที่ และเมื่อนักศึกษาสำเร็จแล้วก็ต้องหางานทำในส่วนกลาง สิ่งนี้ส่งผลไปถึงการออกก่อนสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาด้วย

10. ปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่งานห้องสมุด เจ้าหน้าที่งานห้องสมุดเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากได้แก่ การจัดหาหนังสือเรียนตามหลักสูตร ฯ ทั้งนี้เพราะบางรายวิชายังไม่

มีการจัดทำหนังสือเรียนเลย ครูผู้สอนพยายามจัดทำขึ้นเองตามความเหมาะสม จำนวนบุคลากรที่ทำงานในงานห้องสมุดมีน้อย ส่วนมากเป็นครูอาจารย์ที่สอนประจำในรายวิชาต่าง ๆ ขนาดของห้องสมุดเล็กไม่สอดคล้องกับจำนวนผู้ใช้บริการ ส่วนมากใช้ห้องเรียนหรืออาคารเรียน เป็นห้องสมุด การสูญหายของหนังสือ และการทำลายหนังสือของผู้ใช้บริการก็เป็นปัญหาในระดับมากเช่นกัน

11. ปัญหาและอุปสรรคของเจ้าหน้าที่งานพัสดุกลาง เจ้าหน้าที่งานพัสดุกลางเห็นว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในระดับมากคือ การติดตามและควบคุมการใช้พัสดุในแผนกต่าง ๆ และการส่งเสริมให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ มีความเข้าใจถึงระเบียบว่าด้วยการพัสดุ ก่อให้เกิดปัญหาในการเบิกจ่ายและการจัดหาพัสดุ

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจัดให้มีการอบรม/ประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้เป็นกลุ่มสถานศึกษา และให้ครูได้เข้ารับการอบรมมากที่สุดเท่าที่จะทำได้คือ หลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตร การทำใบงาน การวัดและประเมินผล ฯลฯ เพื่อให้ครูผู้สอนได้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง และนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างถูกต้อง เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
2. การเพิ่มจำนวนนักศึกษาควรรักษาสอดคล้องกับการขยายตัวของสถานศึกษาด้านอาคารสถานที่ เครื่องจักร เครื่องมือและครุภัณฑ์ต่าง ๆ ทั้งเพื่อจะให้นักศึกษาทุกคนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติทั่วถึงกัน
3. การเปิดสาขาวิชาต่าง ๆ เพิ่มขึ้นในสถานศึกษาควรรักษาสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในท้องถิ่น และครุภัณฑ์ที่มีในสถานศึกษา
4. ควรจัดระบบการเรียนการสอนโดยแยกนักศึกษาออกเป็นผลัดเช้าและบ่าย โดยไม่ให้เกิดความว่างติดต่อกันมากเกินไป เพื่อที่จะให้นักศึกษาใช้เวลาว่างเหล่านั้นให้เหมาะสม และทำให้ผู้ที่อาศัยอยู่ตามชนบทหรือห่างไกลตัวเมืองสามารถเดินทางไปกลับทุก ๆ วันได้โดยไม่ต้องหาที่พักในเมืองซึ่งเป็นการเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น
5. แหล่งฝึกงานตามภูมิภาคมีน้อย นักศึกษาไม่สามารถที่จะฝึกงานได้อย่างทั่วถึง จึงควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสวงหาแหล่งฝึกงานในท้องถิ่นอื่น ๆ ที่มีแหล่งงานรองรับโดยสถานศึกษาต่าง ๆ ของกองวิทยาลัยเทคนิคจัดตั้งคณะกรรมการนิเทศการฝึกงานขึ้นและทำงานอย่างประสานสัมพันธ์กัน

6. ควรจัดหาเครื่องจักร เครื่องมือที่ทันสมัยสำหรับการฝึกปฏิบัติ ทั้งนี้ เพื่อจะให้ผู้ที่สำเร็จแล้ว เป็นที่ต้องการของแหล่งงาน โดยที่สถานประกอบการ เหล่านั้นไม่จำเป็นต้องทำการฝึกอบรมผู้ที่รับเข้าทำงานใหม่อีก ส่วนเครื่องจักร เครื่องมือที่อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ก็ควรดำเนินการซ่อมบำรุงอย่างรีบด่วน เพื่อที่จะได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่

7. การแบ่งพื้นที่การฝึกงานในโรงฝึกงานต่าง ๆ ควรให้สอดคล้องกับรายวิชาที่เรียนในแต่ละภาคเรียน และควรวางพื้นที่เหล่านั้นให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ ไม่ควรปล่อยให้พื้นที่ต่าง ๆ วางนอนเกินควร ทุกพื้นที่ควรมีการใช้งานเท่า ๆ กัน พื้นที่ใดที่อาจก่อให้เกิดอันตรายได้ง่ายก็ควรทำเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์แสดงไว้อย่างเด่นชัด

8. ควรจัดหาอุปกรณ์ประเภทชีวอนามัยให้เพียงพอกับความต้องการ เช่น เครื่องป้องกันเสียงที่ดังเกินไป หน้ากากป้องกันฝุ่นหรือสารพิษ ทั้งนี้ เพราะสิ่งเหล่านี้จะส่งผลต่อสุขภาพในระยะยาว นักศึกษาที่ฝึกงานสักก็ควรสวมหน้ากาก เพื่อป้องกันกลิ่นสีหรือทินเนอร์

9. ควรติดตั้งอุปกรณ์นิรภัยประจำเครื่องจักร เครื่องมือที่อาจก่อให้เกิดอันตรายได้อย่างง่าย ๆ เช่น เครื่องกึ่ง และ เครื่องเจียรนัยก็ควรมีกระจก หรือแผ่นพลาสติกใสกันสะเก็ด นอกจากนี้ควรติดตั้งเครื่องป้องกันไฟฟ้าช็อตหรือลัดวงจรกับเครื่องจักร เครื่องมือทุกประเภท เพื่อป้องกันอันตรายแก่ผู้ใช้ และป้องกันเครื่องจักร เครื่องมือที่มีราคาแพง

10. การจัดหาและจัดซื้อวัสดุฝึก ควรจัดเตรียมให้พร้อมก่อนเปิดภาคการศึกษา สิ่งเหล่านี้ส่วนมากมักจะดำเนินการหลังจากเปิดภาคเรียนแล้ว ทำให้ไม่มีวัสดุสำหรับการฝึกงานในช่วงแรก ๆ ทำให้การเรียนการสอนไม่เต็มตาม เนื้อหาวิชาของหลักสูตร วัสดุฝึกที่จัดหามานั้นควรให้พอเพียงกับการใช้งาน ไม่ให้มีเฉพาะในช่วงกลางภาคเรียนเท่านั้น ช่วงต้นและช่วงปลายไม่มีอะไรจะใช้ฝึกเลย

11. ถ้าวันใดมีการเรียนภาคปฏิบัติก็ควรเรียนติดต่อกันไปตลอด เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติต่อเนื่องกันได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องเก็บอุปกรณ์ ล้างมือ เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวกลับไปเรียนรายวิชาภาคทฤษฎีอื่น ๆ แล้วย้อนกลับมาเรียนปฏิบัติอีก

12. ควรจัดทำเอกสารหลักสูตรให้ครบ และสมบูรณ์ทุกรายวิชาไม่ควรปล่อยให้ครูผู้สอนจัดหาเองตามลำพัง งบประมาณและเอกสารประกอบการสอนทุกอย่างควรมีการกลั่นกรองอย่างละเอียดก่อนที่จะนำไปใช้ การจัดทำสิ่งเหล่านี้สถานศึกษาต่าง ๆ ควรร่วมมือกันจัดทำเป็นรายวิชาไป งบประมาณที่ไม่เหมาะสมกับสภาพของเครื่องจักรและอุปกรณ์ในสถานศึกษาก็ควรมีการปรับปรุง

13. จำนวนคาบการสอนของครูต่อสัปดาห์มากเกินไป ครูผู้สอนควรมีเวลาในการเตรียมการสอนและตรวจงาน ตลอดจนจัดทำโครงการอื่น ๆ บ้าง ครูส่วนมากทำการสอนระหว่าง 31-35 ซึ่งมากเกินไป เพียงแต่การสอนอย่างเดียวก็เป็นงานหนักอยู่แล้ว

14. บุคลากรฝ่ายต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานในหน้าที่ส่งเสริมการศึกษาไม่ควรทำการสอน เพราะงานส่งเสริมการศึกษาที่รับผิดชอบ เหล่านั้นส่วนมากเป็นงานที่หนัก ต้องดำเนินการต่อเนื่องตลอดเวลา ถ้ามีคาบการสอนเพิ่มเข้าไปอีก ก็จะทำให้งานทั้งสองอย่างดำเนินการไปไม่ได้ไม่ตีเท่าที่ควร บุคลากรที่ปฏิบัติงานเหล่านี้ควร เป็นเจ้าหน้าที่ที่บรรจุและแต่งตั้งมาโดยตรง ไม่ควรให้ครูซึ่งมีงานสอนประจำอยู่แล้วทำหน้าที่เหล่านี้ เพราะครูส่วนมากก็มีคาบการสอนมากอยู่แล้ว

15. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรควรให้สอดคล้องกับความสนใจของนักศึกษา จาก การวิจัยพบว่านักศึกษาให้ความสนใจและร่วมมือกับกิจกรรม เสริมหลักสูตรในระดับปานกลาง หากมีการจัดกิจกรรมตามความสนใจแล้ว คาดว่านักศึกษาจะต้องให้ความสนใจ และสนใจมากยิ่งขึ้น

16. ควรจัดรายวิชาที่ไม่ทันสมัยและซ้ำซ้อนกันกับรายวิชาอื่น ๆ ออก และเพิ่มรายวิชาใหม่ ที่เห็นว่ามีค่าจำเป็น เข้าแทน ส่วนรายวิชาเลือก เสรีก็ควร เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ เลือกเรียนอย่างกว้างขวางตามความสมัครใจจริง ๆ ไม่ควรเปิดบังคับให้เลือก ทั้งนี้เพื่อที่จะ เป็นการส่งเสริมความสามารถของแต่ละบุคคล และสนองความต้องการของผู้เรียน

17. จากการวิจัยพบว่า สาขาวิชาที่มีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและท้องถิ่นมากที่สุดคือสาขาวิชาช่างยนต์ และช่างไฟฟ้า ถ้าหากจะมีการขยายจำนวนนักศึกษาเพิ่มขึ้น ก็ควรพิจารณาสองสาขานี้ก่อน เพื่อที่จะให้ผู้สำเร็จการศึกษาแล้วมีงานทำ และจะทำให้อัตราการว่างงานของประชากรทั้งประเทศลดลงโดยส่วนรวม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น หากจะมีการวิจัยในโอกาสต่อไปก็ควรจะเป็น "การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างเชื่อม และโลหะแผ่น" เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาช่างเชื่อมและโลหะแผ่นออกก่อนสำเร็จการศึกษามากที่สุด จึงควรจะค้นหาสาเหตุ และหาแนวทางแก้ไขต่อไป